

Sziveri János

„Rés” – gondolom

*Száraz madárka-pikkelyek a levelek,
sebek a semmiség-gyümölcsök húrjain.*

*Ennyit ragadjunk ki csupán a valóságból.
Jelképes pillanatát gyengeségeinknek. Egy-
egy erőtlen, hamuszürke életszeletkét.
Tehát, minden ami jel, fegyverünk,
időnek, térnek ellenében.*

*Ezt hinnünk kell, váltig.
És nem magunkat megadni, tagadni,
de szétmémi csontjaink gyönyörűséges börtönét:
a Húst, a vélt fontosságú rendszabályozást.
Nyílt legyen e korszakos misztérium.*

*„Fokról fokra jelzik termelésünk
a szerves műszerek, váltószíjaink
érzékenységet a belek csomórendszerében.”*

*Ében daganat-vitorlák az ajtó repedésein.
Szömyű kettősség: Állóképek,
és a szervezet sürgető buzgólkodásai.
„Szelcsönd-kisülés” – gondolom, beszűrődő rés.
A zárlat befejeződött. Elpattannak
a hunyorgó Minótaurusz-üvegszemek.*

1979. május-augusztus